

כל מי שהיה סבור, כי אחרי שקירקסל של הגברת מוראנו יעזוב השבוע את תל-אביב יסא חלל ריק בשטח בידור זה, יכול היה לפצות את עצמו בנקל אם היה מסירה את עצמו השבוע לזירות הכדורסל של תל-אביב, שם נערכו, במשך שלושה ערבים ארוכים, תחרויות על גביע היובל, למלאת 25 שנה למחלקת הכדורסל של מכבי תל-אביב. השתתפותן של ארבע קבוצות הצמרת של הכדורסל במדינה, והפועל תל-אביב, הפועל חולון ומכבי דרום, הבטיחה לקהל. מתח רב. אולם מה שאירע על ה-מגרשים עצמם היה רחוק מאוד מספורט הכדורסל. היה זה קירקסל.

כמו בכל קירקסל המכבד את עצמו, נערכו גם הפעם שתי הצגות. הראשונה נערכה על מגרש מכבי תל-אביב, שם נערך השלב הראשון של המשחקים. באחד המשחקים המרכזיים ביותר שנראו אי פעם בארץ, התמודדה הפועל חולון ואולופת ישראל, מכבי תל-אביב. למרבה ההפתעה הובילו החולונים, כמעט עד אמצע המשחק, בתוצאה 22:31. האטרקציה החלה כאשר כבו לפתע אורות המגרש.

כאשר נדלקו האורות מחדש, נראו בפנית המגרש יצחק כספי, מהנהלת ההתאחדות ל-ספורט בישראל, ומיכה שמבן, מאמנה של הפועל חולון, כשהם מחליפים מהלומות. מש-נגמרו המכות והמשחק עמד להתחדש, הסי-תבר שהכדור נעלם כמו בשרביט קוסם קיר-קסל.

לכדור החדש שהובא במקומו היה יותר מול. מיד בהיפתח הכדור, ניפץ את אחת המנורות. ועל חצי מגרש השתררה חשיכה, כמו לפני הופעת כוכב בזירה. החשיכה הייתה בצד הסל החולוני. מאותו רגע הרבו ה-מכבים להטיל את הכדור לתוך הסל החשוך. בסופו של דבר זכו בנצחון 56:54.

מאיריכם ושוב מאיריכם. ההצגה השנייה הייתה קצת יותר ממושכת. למשחקי המגרש, הופיעו הפועל תל-אביב ומכבי תל-אביב. המשחק היה מתוח ביותר. מדי כמה דקות נאלצו השופטים להפסיקו, כדי להרגיע את השחקנים שגילו דווקא כשרון איגרוף.

גם הפעם תרמה חברת החשמל את חלקה בתכנית, השאירה את הקהל והשחקנים במתח רצוף של שעה שלימה, כאשר כיבתה את האורות. עם התחדש המשחק היו יחסי הכוחות שקולים. על מרפסות הבתים ישבו השכנים, חניכי התנועה המאוחדת, צעקו ב-קצב לעבר כדורסלן מכבי דויד פריש: "דויד פריש, לך לכביש!"

גברו על כולם צעקותיה של פקידת עיריית רמת-גן הבלונדית, סימה שלה, שחקנית קבוי-צת הבוררות של מכבי תל-אביב. סימה לא התחשבה כלל בעובדה שבעלה, שמעון ("ציני-גה") שלח משחק בקבוצה היריבה, עודדה את כדורסלני מכבי, ובמיוחד את אברהם לפתע פגע שניאור במרפקו בבעלה, השכיבו פקדון על הרצפה. סימה שינתה את הטון, צעקה: "שניאור בצעקות: 'מרץ שניאור! מרץ מכבי!' צעקה: 'שניאור השמן, לך הביתה!'"

השחקנים, משום מה, לא גילו חשק רב

ארופי

ל שיר את, "התקווה" אתם יודעים? או תשירו איתי ביתה, בלי לזייף: "עוד לא אבדה תקוותנו." אמנם, כמו שאומרים העתונאים והאינטליגנטים, מכבי תל-אביב ירדה השבוע מהמקום הראשון בליגה הלאומית למקום השני. אבל, כמו שידוע לכולם וגם להפועל פתח-תקווה שתפסו את המקום שלנו, הכדור הוא עדיין עגול. פגש אותי איש אחד ברחוב וכמעט התעלף: "מה, אתם כבר לא אלופים?" או אמרתי לו: "אמנם, כמו שאומרים העתונאים והאינטליגנטים, אנחנו כבר לא אלופים. אבל במקום זה אנחנו כבר אלופי התיקו."

כמה תיקו יש לנו כבר? בחיי שעוד לא ספרתי. אבל יש לנו בעונה הזאת אולי 8 תוצאות תיקו. וחצי מהן אלה תוצאות תיקו 0:0. כל הקבוצות הקטנות בליגה, שלפני שנה לא הייתם שמים גרוש בשבילן, נהפכו פתאום לקבוצים נגד מכבי תל-אביב. פעם הם היו מבוססים כשהיו מקבלים רק 3:0. היום הם בוכים כשהם יוצאים בחיקה, כאילו האבא שלהם היה רגיל לנצח את מכבי תל-אביב. לך תעשה משהו נגד זה.

רק בשלושת המשחקים האחרונים, נגד הפועל תל-אביב וכפר-סבא ונגד מכבי נתניה, הפסדנו שלוש נקודות. ויחד עם זה ירדנו גם מהאליפות. או מה? הגידו לי, איפוא מקבלים כסף בשביל אלופות? מה זאת אליפות בכלל? אפס. לעתונים כראי יותר מהפועל פתח-תקווה יקחו את האליפות. יתנו להם מודעות ברכה מתנובה, המשביר, זולל בונה ומועצת פועלי פתח-תקווה. מה הם ירוויחו אם מכבי תל-אביב יהיו אלופים בקושי מודעה קטנה מהצינונים הכלליים.

ואב הטב לספר איך הגענו לזה. לכם היה פסח? לנו היה יום כיפור. כדורגל לא נותן אפילו לטיל קצת בפסח עם האשה והילד. וכאבי-יטן היו לנו הרבה בפסח, כנראה בגלל המצות. בכלל, לא הסתדרנו כל כך עם האוכל בפסח. אבל אני יודע שבשבילכם זה לא תירוץ.

באמצע השבוע שלחו אותנו לשחק בכפר-סבא — כאילו אנחנו לא מפסידים מספיק נקודות בשבת, או שופטים גם באמצע השבוע. אנחנו היינו אז עוד הראשונים שבבלה והפועל כפר-סבא — האחרונים. התחלנו שם את המשחק דווקא טוב, והובלנו 1:0. לצערנו, לא עבר הרבה זמן וקיבלנו את שער השחיון. הכנסנו את השני, וחשבנו שסתמנו לכפר-סבא את הפה. איפוא? לא רק שקיבלנו את השני, אלא שלפני שהספיקו לתת להם פור של גול, היה כבר הכדור השלישי ברשת של אברהמליה בנדורי. בחיי שאני לא יודע מה קרה לנו, הוא בטח שכח את הידיים אצל הכרטיסן שלו ביד. בעונה הזאת קיבל 8 גולים ב-15 משחקים, ובמשחק אחד הוא בא לי וממלא את כל מה שהחסיר במשך כל השנה.

אם המשחק היה נגמר 3:2 לטובת כפר-סבא, זה לא היה צודק. גם כן קבוצה, כפר-סבא! נותנים שפיץ בכדור, ורצים. עומדים תשעה בהגנה ושניים בהתקפה. אנחנו מתקיפים והם נותנים את הגולים. היה עוד מזל שלשופט עמד משהו בגרון. הוא הלך לשרוק את שריקת הסיום, אבל איחר קצת להכניס

התיקו

את המשרוקית לפה, ורפי לוי ניצל את ההזדמנות להכניס לכפר-סבא את השלישי, ולהציל נקודה. אם תראו את רפי ברחוב תנו לו נשיקה אחת גם בשבילי.

***

א הספקנו לאכול בשקט את הקנידלעך של פסח וללמד את הילד לשאול ארבע קושיות. וכבר נסענו לשחק בני-נתניה. המיגרש שם בדיוק כמו בכפר-סבא. והבגנו שגם פה מחכה לנו התיקו אם לא ההפסד. גירי בית-הלוי, המאמן של נתניה, יודע טוב מאוד את השיטות והקונצים להשיג תיקו. יש לו אפילו נסיון בינלאומי בדברים כאלה. הוא עשה את זה עם נבחרת ישראל במשחק נגד יוגוסלביה, כשבקושי ניצחו אותנו 1:0.

גם גירי שם כל הזמן תשעה שחקנים בהגנה. הם פשוט עמדו בשני קוים, ואי אפשר היה לעבור אותם. היו לי דחאק שני שאנשים טובים להכניס גולים. מכת חלי אחת שלי מכמה מטרים, הצליח כספי לעצור. ואילו בפעם השנייה הלכתי לתת בעיטה, אבל מישהו דרך לי על העקב, וכשהלכתי לתת את הבעיטה ראיתי שנסארתי בלי נעל. גם המשחק הזה נגמר ב-0:0.

שמעתי איש ועד של מכבי נתניה אומר, שגירי הבטיח לקבוצה כי לפחות בארבעה משחקים מהמשחקים האחרונים, ישיג להם תיקו. בשלושה הוא כבר מחזיק. הרביעי יבוא גם הוא, אם ימשיכו לשחק בשיטה כזו.

כדי שלא תחשבו שתמיד אני משחק כדורגל כמו בפעמים האלה, החלטתי להוציא בקרוב ספר. שם תראו שפעם שיחקתי יותר טוב. תוכלו לקרוא שם על קריירה של 15 שנות כדורגל, מזה 10 שנים רצופות בנבחרת. אולי או תפסיקו לצעוק: שייע הביתה!

***

מה אתם אומרים על הפועל תל-אביב? רק חודרובו לחזור לשער, והם כבר יודעים לשחק כדורגל. במקום להיות במקום האחרון, הם כבר במקום השמיני ובתיאוריה הם יכולים אפילו להגיע למקום הרביעי. רק שהשנה אין הבדל גדול בין המקום הרביעי למקום האחרון. בסך הכל הבדל של שש נקודות.

אני מספר לכם את זה, לא מפני שאני שונא את הפועל או בגלל זה שלא הצלחנו לנצח אותם לפני שבועיים, אלא כדי שלא תצטערו כל כך על שירדנו למקום השני. יותר טוב שתצטערו שהפועל תל-אביב ירד מהמקום הראשון למקום השמיני. לפני שנגמר המקום שלי, יש לי עוד משהו קטן להגיד. קראתי שסופר שמתבייש בשם שלו האמיתי, וקורא לעצמו ס. יוהר, כתב בעתון נגד הכדורגל. אני לא זוכר מה הוא אמר בדיוק, אבל זה היה משהו כזה: "מה זה כדורגל? 50 אלף איש יושבים ומשתגעים מזה שני 22 איש משתוללים על המגרש." ובכן, אם סופרים יכולים לדבר על כדורגל, אז כדורגלנים יכולים לדבר גם על ספרות. מה זה ספר? מיליון אנשים יושבים וקוראים, איך שאיש אחד משתולל על הנייר.

עסקים

כדורגלנים למען כדורגלנים

"החילוק, מתי תפתחו כבר את החנות?" פנה השבוע גבר חסון אל זוג כוכבי ה-כדורגל יעקב חודורוב ויוסף מרימוביץ, ברחוב דיונוגוף בתל-אביב. היתה לאיש סיבה

סוחר חודורוב עם סחורה ולקוחה

הבו לנו י"ן, י"ן — בחיים

רצינית להתאונן. היה זה מורה ההתעמלות של בית-הספר תל-נורדוי. לאחרונה החלו תלמידיו להופיע ללא נעלי-התעמלות לש עורים. אנחנו מחכים עד שתודורוב יפתח את החנות, ואז נקנה נעליים, ענף הילדים. כי המאורע המדובר ביותר בשבועות ה-אחרונים, אפילו יותר מאשר הפתעות משחקי הכדורגל, היא החנות לצרכי ספורט, שזוג הכדורגלנים פתח השבוע בשותפות.

לא רק עסק. הרעיון היה ישר. אין כמעט כדורגלן בארץ שאינו מתחבט בבעיית מקום העבודה. רק כדורגלנים בודדים הם עובדים עצמאיים. רובם נזקקים לחסות מט עלים גדולים. במסעיהם המשותפים עם נבחרת ישראל הגו חודורוב, איש הפועל, ומרימור ביץ, איש מכבי, להקים יחד חנות ספורט.

אחרי חודשים מרובים של הכנה, עזב חודורוב את עבודתו כנהג במקורות, יוסלה נגש את בית-המלאכה המיכני שלו, ויחד רכשו חנות מפוארת בסכום של 14 אלף ל"י. לא היה זה רק עסק מסחרי שיבטיח לצמד הכדורגלנים הכנסה; אילו רצו יכלו לפתוח עסק טוב יותר. אולם שני הכדור-רגלנים רצו "להמשיך ולהישאר בעניינים."

החנות, אשר מן הסתם תהפוך חוך זמן קצר למקום מפגש מרכזי של ספורטאים ישראלי, היא רק שלב ראשון בתכניתיהם. "אנו מקיים להביא ליצירת מצב, בו לא יתקלו כדורגלני ישראל באותן הבעיות שי-בפניהן עמדנו אנחנו," הסבירו השניים. עוד לפני שנתחיה החנות, זכו חודורוב ומרימוביץ בעידוד, שסימל כי אין מתיחסים לחנותם רק כאל עסק מסחרי. אופינית ביותר הייתה תגובתו של ד"ר אליקים אוסטשינסקי, מנהל יקבי ראשון-לציון. כאשר פנה אליו חודורוב, בבקשה להנחה בקניית משקאות, תרם אוסטשינסקי משקאות חינם ב-400 ל"י לחגיגת פתיחת החנות.